

www.jaumbartumeu.ad

Apunts d'actualitat

13 de març del 2007

ANIVERSARI CONSTITUCIONAL I EMERGÈNCIA DEMOCRÀTICA

El dilluns, 5 de març, vaig plantejar davant de la Junta de Presidents de grup parlamentari que entenia, i ho transcric literalment, "... que la duana no ha d'autoritzar en cap moment que es lliurin documents a consellers generals i a Casa de la Vall..."

Això és el que vaig repetir posteriorment en comparèixer davant la premsa.

Mai vaig dir que el sobre que motivava la meua queixa hagués estat obert. El que vaig dir i repeteixo ara és que jo considero que la Duana "no ha d'autoritzar en cap moment" que es lliuri o es deixi de lliurar documentació postal als consellers generals i a Casa de la Vall, és a dir, al Consell General.

El ministre de Presidència i Finances, que havia estat convidat a representar el Govern a la Junta de Presidents de grup parlamentari, va demanar excuses pel fet manifestant, el cito literalment, "... es prendran les mesures escaients perquè això no torni a passar."

I el Ministre també va dir, el torno a citar literalment "... Sr. Bartumeu, no és la intenció de Govern controlar cap d'aquesta correspondència que a més ve del Consell d'Europa, per això demano disculpes i es prendran les mesures escaients perquè això no torni a passar."

Però resulta que, quan va tornar a l'Edifici Administratiu, el Ministre va rebre un mal assessorament. Un assessorament engegat pel sectarisme polític i la fòbia personal, que el va portar a creure, junt amb un alt càrrec de la Duana, que la seva passió política mal administrada els podia permetre instrumentalitzar la Duana al servei de la croada liberal contra la llibertat d'opinió i d'expressió.

No cauré en la provocació. És públic i notori que respecto la Duana com un servei fonamental de l'Administració pública. Ho he demostrat al seu capdavant del gener de l'any 1990 fins l'abril del 1992, en moments difícils d'aplicació de l'acord duaner amb la Comunitat Econòmica Europea. Uns anys

en els quals la Duana no va regatejar temps ni esforços i va saber assumir un repte important d'adaptació i renovació en els mètodes de treball.

Precisament perquè jo ho he demostrat, no estic disposat a rebre preteses lliçons d'algú que, en aquella època, era ben lluny del servei a l'Estat andorrà i plenament dedicat als seus afers privats.

Tampoc em pot donar lliçons l'avui cap de Govern i en aquells moments portaveu de l'oposició al Consell General, que no va voler votar les lleis necessàries per permetre, precisament, l'aplicació correcta i puntal, al primer de juliol del 1991, de l'acord amb la Comunitat Econòmica Europea.

Allí sí que va quedar prou clar on era el sentit d'Estat i on es situava l'encegament partidista.

Ja és ben curiós que els que l'any 1991 van prou demostrar que en política s'hi val tot ara pretenguin, en un exercici de cinisme polític, esquinçar-se les vestidures intentant fer-me dir el que no he dit.

Precisarem doncs que controlar i autoritzar el lliurament ("lliurament autoritzat" diu l'etiqueta verda de la Duana) no és "obrir". Però aquesta no és la qüestió més preocupant.

El que ens ha de preocupar a tots és que el Govern vulgui assimilar correspondència postal amb eventual valor comercial –que sí ha d'estar sotmesa al control duaner reglamentari– amb correspondència adreçada als consellers generals.

Els enviaments que ha de controlar la Duana són els que siguin o puguin ser sotmesos a taxa o impost o, pel contrari, compresos dins d'una eventual franquícia.

A la Casa de la Vall, els consellers generals socialdemòcrates, elegits pel poble andorrà, només rebem correspondència política i institucional que, en cap cas, no pot ni ha d'estar sotmesa a cap etiqueta ni verda, ni groga ni negra.

Per tant, els qui estan jugant amb l'honorabilitat de la Duana són aquells que troben normal que la llibertat de comunicació entre l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa i els consellers generals socialdemòcrates que en formem part ha d'estar sotmesa a una etiqueta verda que autoritzi el lliurament.

www.jaumebartumeu.ad

Aquesta és la veritat de tot plegat que demanava l'Editorial de divendres passat del diari BON DIA.

Una veritat que ens confirma que estem efectivament en situació d'emergència democràtica. Som en el moment que celebrem els catorze anys de la nostra Constitució. Catorze anys després es comprova que la influència neoconservadora de coneguts militants liberals que van fer campanya contra la Constitució, el mes de març del 1993, ha arribat amb força al Govern.